Republika Srbija
VRHOVNI SUD
Kzz 629/2025
20.05.2025. godina
Beograd

Vrhovni sud, u veću sastavljenom od sudija: Miroljuba Tomića, predsednika veća, Tatjane Vuković, Slobodana Velisavljevića, Aleksandra Stepanovića i Bojane Paunović, članova veća, sa savetnikom Mašom Denić, zapisničarem, u krivičnom predmetu okrivljenog Gorana Stankovića, zbog krivičnih dela ubistvo iz člana 113. KZ i neovlašćeno držanje opojnih droga iz člana 246a stav 1. Krivičnog zakonika, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Gorana Stankovića, advokata Matije Miloševića, podnetom protiv pravnosnažnih presuda Višeg suda u Kragujevcu K 16/23 od 18.09.2024. godine i Apelacionog suda u Kragujevcu Kž1 840/24 od 13.01.2025. godine, u sednici veća održanoj dana 20.05.2025. godine, doneo je

R E Š E NJ E

ODBACUJE SE kao nedozvoljen zahtev za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog Gorana Stankovića, advokata Matije Miloševića, podnet protiv pravnosnažnih presuda Višeg suda u Kragujevcu K 16/23 od 18.09.2024. godine i Apelacionog suda u Kragujevcu Kž1 840/24 od 13.01.2025. godine.

O b r a z l o ž e nj e

Presudom Višeg suda u Kragujevcu K 16/23 od 18.09.2024. godine okrivljeni Goran Stanković oglašen je krivim zbog krivičnog dela ubistvo iz člana 113. KZ, za koje krivično delo mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od dvanaest godina i krivično delo neovlašćeno držanje opojnih droga iz člana 246a stav 1.KZ, za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajnju od šest meseci, pa je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od dvanaest godina i četiri meseca, koja se prema okrivljnom ima izvršiti po pravnosnažnosti presude, a u koju kaznu mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 28.07.2022. godine, pa nadalje, do upućivanja okrivljenog u zavod za izvršenje krivičnih sankcija.

Na osnovu člana 87. KZ, prema okrivljenom je izrečena mera bezbednosti oduzimanja predmeta navedenih u izreci presude.

Istom presudom, okrivljeni je na osnovu člana 261. i 264. ZKP obavezan da plati sudu na ime sudskog paušala iznos od 10.000,00 dinara, kao i na ime troškova krivičnog postupka, unapred isplaćenih iz budžeta iznos od 205.043,07 dinara, VJT u Kragujevcu na ime troškova krivičnog postupka, unapred isplaćenih iz budžeta tužilaštva iznos od 470.932,64 dinara, kao i oštećenoj na ime troškova angažovanja punomoćnika iznos od 552.375,00 dinara, sve u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Presudom Apelacionog suda u Kragujevcu Kž1 840/24 od 13.01.2025. godine odbijene su kao neosnovane žalbe javnog tužioca VJT u Kragujevcu, okrivljenog Gorana Stankovića i njegovog branioca, a prvostepena presuda je potvrđena.

Branilac okrivljenog Gorana Stankovića, advokat Matija Milošević, podneo je zahtev za zaštitu zakonitosti protiv pravnosnažnih presuda, zbog povrede zakona iz člana 485. stav 1. tačka 1) ZKP i člana 54. KZ, sa predlogom da Vrhovni sud usvoji zahtev, ukine i preinači pobijanu prvostepenu pravnosnažnu presudu i okrivljenom izrekne blažu kaznu.

Vrhovni sud je u sednici veća, održanoj u smislu odredaba člana 486. stav 1. i člana 487. stav 1. ZKP, razmotrio spise predmeta sa zahtevom za zaštitu zakonitosti branioca okrivljenog, pa je našao:

Zahtev za zaštitu zakonitosti je nedozvoljen.

Odredbom člana 485. stav 1. tač. 1) ZKP propisano je da se zahtev za zaštitu zakonitosti može podneti ako je pravnosnažnom odlukom ili odlukom u postupku koji je prethodio njenom donošenju povređen zakon, dok su stavom 4. navedenog člana propisani uslovi pod kojima okrivljeni, preko svog branioca, može podneti zahtev za zaštitu zakonitosti i to takstativnim nabrajanjem povreda zakona (član 74., član 438. stav 1. tač. 1) i 4) i tač. 7) do 10) i stav 2. tač. 1), člana 439. tač.1) do 3) i člana 441. stav 3. i 4.), koje mogu biti učinjene u prvostepenom i postupku pred apelacionim, odnosno drugostepenim sudom.

Branilac kao razlog podnošenja zahteva navodi povredu zakona, dok iz obrazloženja proizlazi da zahtev podnosi zbog povrede odredbe člana 438. stav 2. tačka 1) ZKP, koju ne numeriše, već ističe kao nezakonit dokaz zapisnik o uviđaju mesta događaja, koji je shodno članu 300. ZKP nezakonit dokaz, bez označavanja o kom se konkretno zapisniku radi. Kao razlog isticanja, branilac navodi da je zapisnik sastavljen od službenih beleški i isti po njegovoj oceni ne može biti korišćen kao dokaz u postupku, polemišući sa činjenicama utvrđenim iz zapisnika. Na opisani način, branilac okrivljenog u suštini ne osporava zakonitost pribavljenog dokaza, ne osporava dokaz po formi, ni po načinu pribavljanja, već dokaznu vrednost istog i s tim u vezi činjenice utvrđene iz zapisnika, čime u suštini osporava činjenično stanje utvrđeno prvostepenom i potvrđeno drugostepenom presudom, dajući svoje činjenične zaključke drugačije od onih utvrđenih pobijanim presudama, na koji način ukazuje na povredu zakona iz člana 440.

ZKP.

U preostalom delu zahteva za zaštitu zakonitosti branilac okrivljenog polemiše i sa drugim dokazima izvedenim u toku postupka, izjašnjenjem dr Ljubiše Božića, veštaka, u pogledu uzroka smrti oštećenog, kao i veštaka Zorice Đorđević, u pogledu ugla pod kojim su oštećenom nanete smrtonosne povrede, kao i iskazima svedoka AA, BB i VV, izveštajem o forenzičkom pregledu lica mesta, kao i zapisnicima NKCF RCFK u Nišu, u pogledu krivice okrivljenog. Branilac izvodi sopstvene zaključke u pogledu uzroka smrti, onoga što je prethodilo kritičnom događaju, fizičkom sukobu između okrivljenog i oštećenog, povreda koje je okrivljeni zadobio kritičnom prilikom, te daje sopstveno tumačenje da je okrivljeni postupao u nužnoj odbrani. Na opisani način, branilac okrivljenog, ponovo ukazuje na povredu odrebe člana 440. ZKP.

Branilac okrivljenog u zahtevu za zaštitu zakonitosti ističe i povredu odredbe člana 54. KZ, odnosno okolnosti koje su od uticaja da kazna bude manja ili veća, navodeći da sud nije dao adekvatan značaj olakšavajućim okolnostima na strani okrivljenog, da je okrivljeni postupao u nužnoj odbrani, da je neosuđivano lice, da se borio za život i da je i sam imao povrede po telu, pa se izrečenom kaznom neće postući svrha kažnjavanja, već je okrivljenog trebalo osuditi na minimalnu kaznu. Po oceni Vrhovnog suda, na navedeni način zahtevom se ukazuje na povredu zakona iz člana 441. stav 1. ZKP.

Pored navedenog, branilac okrivljenog u zahtevu za zaštitu zakonitosti iako ne numeriše, obrazlaže i povrede zakona iz člana 438. stav 2. tačka 2) ZKP.

Međutim, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, odnosno povreda zakona iz člana 440. ZKP, kao i povrede zakona iz člana 441. stav 1. ZKP i člana 438. stava 2. tačka 2) ZKP, u smislu citirane odredbe člana 485. stav 4. ZKP, ne predstavljaju zakonom dozvoljene razloge zbog kojih okrivljeni preko branioca može podneti ovaj vanredni pravni lek – zahtev za zaštitu zakonitosti, zbog čega je Vrhovni sud, zahtev za zaštitu zakonitosti ocenio kao nedozvoljen.

Iz iznetih razloga, Vrhovni sud je, na osnovu odredbe člana 487. stav 1. tačka 2) ZKP u vezi člana 485. stav 4. ZKP, odlučio kao u izreci ovog rešenja.

Zapisničar-savetnik

Maša Denić, s.r.

Predsednik veća-sudija

Miroljub Tomić, s.r.

Za tačnost otpravka

Zamenik upravitelja pisarnice

Milanka Ranković